

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
9 У. 6685/11
29.12.2011. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душанке Марјановић, председника већа, Руже Урошевић и Зорице Китановић, чланова већа, са судијским сарадником Мирјаном Савић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца “Г.” д.о.о. из Б., Улица ..... бр....., изјављеној против тужене Републичке комисије за заштиту права у поступцима јавних набавки, ради поништаја решења бр. .... од 05.05.2011. године, уз учешће заинтересованог лица “С. и. ЦИП” д.о.о. из Б., у правној ствари јавних набавки, по одржаној усменој јавној расправи дана 28.12.2011. године, у нејавној седници већа одржаној дана 29.12.2011. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба се **ОДБИЈА**.

ОДБИЈА се захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем у ставу првом диспозитива усвојен је захтев за заштиту права тужиоца, као учесника у заједничкој понуди достављеној са понуђачем “Х. - с.” д.о.о. из Б. и делимично поништен преговарачки поступак без објављивања јавног позива за јавну набавку услуга – техничка контрола Главног пројекта аутопута на К. .... деоница: П. (исток) – С., наручиоца ЈП “П. С.” из Б., и то у фази доношења одлуке о избору најповољније понуде. Ставом другим обавезан је наручилац да подносиоцу захтева надокнади трошкове поступка заштите права у износу од ..... динара, у року до 15 дана од дана пријема тог решења.

Тужбом поднетом Управном суду дана 17.06.2011. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа са свих законом дозвољених разлога. Указује да је тужени у овом поступку својим првим решењем од 04.06.2010. године,

поништио поступак у фази стручне оцене и доношења одлуке о избору најповољније понуде и указао првостепеном органу да није имао правни основ да не прихвати референце понуђача “Г.” д.о.о., означене у одлуци, односно референце понуђача “Х. - с.” д.о.о., такође означене у одлуци. Међутим, првостепени орган није поступио по налогу овде туженог већ је навео и неке друге разлоге, изван првобитне одлуке и налога другостепеног органа, те је незаконито испитивао исправност других потврда, чиме је поступио супротно одредбама чл. 234. Закона о општем управном поступку. Додаје и да наручилац није поступио ни по налогу туженог да образложи због чега одређене услуге не представљају услугу која је предмет јавне набавке, указујући да је конкурсном документацијом одређено да је предмет набавке пројектовање путева I и II реда, а не бензинских пумпи и сл. Осим тога, наручилац није поступио ни по налогу туженог да понови фазу стручне оцене понуда, односно није правилно оценио исправност понуде и детаљно образложио утврђено чињенично стање. Тужилац сматра да је чињенично стање од стране туженог органа утврђено на основу слободне оцене, у прекорачењу службених овлашћења, јер тужени орган не поседује стручно знање из ове области, па је тужени орган био дужан да затражи мишљење стручних установа из ове области, као што је то чинио и у другим поступцима. Тужилац сматра и да тужени није утврдио чињенично стање у погледу испуњености минимума реалне конкуренције, као и да није применио одредбе члана 9. став 1. Закона о јавним набавкама. Наводи да је тужени орган неспорно утврдио да је преговарачки поступак спроведен само са једним понуђачем, са “С. и. Ц.”, те да на тај начин није остварена основна сврха преговарачког поступка и да је потпуно искључена конкуренција. С обзиром на изнето, предлаже да суд тужбу уважи, као и да уважи захтев да се поништи и фаза стручне оцене понуда, затим да реши управну ствар у спору пуне јурисдикције или да врати предмет туженом органу на поновно одлучивање, са налогом туженом органу да поништи фазу стручне оцене понуде, те да га обавезе да му надокнади трошкове спора.

Тужени орган у одговору на тужбу оспорава тужбени захтев у односу на део којим тужилац предлаже поништај оспореног решења и истиче да остаје у свему при образложењу решења, сматрајући да је правилно и потпуно утврдио чињенично стање и применио одговарајуће материјално правне прописе. Обзиром на изнето, предлаже да суд тужбу одбије као неосновану, односно да након одржане усмене јавне расправе реши управну ствар.

“С. и. Ц.”, као заинтересованом лицу, је дана 01.08.2011. године достављена тужба и позван је да хитно достави суду одговор на тужбу, али он у остављеном року није поступио по налогу суда.

Управни суд је одржао јавну расправу дана 28.12.2011. године, у присуству пуномоћника тужиоца, заступника туженог и пуномоћника заинтересованог лица, применом одредбе члана 34. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС” бр. 111/09), којом је прописано да је усмена јавна расправа обавезна ако су у управном поступку учествовале две или више странака са супротним интересима.

Пуномоћник тужиоца је у речи на усменој јавној расправи остао при наводима из тужбе и предложеном тужбеном захтеву и посебно указао на то да је тужени требало да затражи стручно мишљење из области пројектовања (будући да не поседује стручно знање) и да тек након тога оцени тужиочеву понуду, као што је радио у другим случајевима. Указао је да је против новог решења, донетог у извршењу оспореног решења, поднео тужбу овом суду 27.10.2011. године, па је предложио да се поступак евентуално споји, будући да се ради о решењу које је донето у истом поступку јавне набавке. Такође, предлаже суду да одреди вештачење од стране Г. з. за в. на околност да ли послови из понуде који се односе на пројектовање и техничку контролу, представљају послове у складу са Законом о јавним путевима Републике Србије. Додао је да у конкурсној документацији није тражена дужина пута као услов, већ само пројектовање пута и да управо због тога сматра да испуњава тај услов, а то је био и разлог зашто је предложио вештачење.

Заступник туженог је у речи на усменој јавној расправи остао при наводима из одговора на тужбу. Противио се вештачењу, јер је конкретизација техничких услова изражена у тачки .... конкурсних услова, а тужилац у овој фази поступка не може да оспорава конкурсну документацију. Такође се противи спајању поступка, јер је очигледно да се ради о два различита решења која се тужбом оспоравају.

Пуномоћник заинтересованог лица је у речи на усменој јавној расправи остао у свему сагласан са одговором на тужбу туженог. Такође се противио вештачењу, са разлога што је наручилац у конкурсној документацији прецизирао које све услове тражи, а тужилац такву конкурсну документацију није оспоравао, па сматра да је потпуно без утицаја законска дефиниција шта се све сматра пројектовањем јавног пута. Предложио је да суд одбије тужбу, као неосновану.

Одлучујући по прелдогу тужиоца да суд споји поступке и одреди вештачење на околност да ли послови за које је доставио референце представљају послове пројектовања путева из Закона о јавним путевима, суд је нашао да нису испуњени услови за спајање поступака у којима су оспорена два посебна решења, као и

да нема услова за одређивање вештачења на околност правилне примене материјалног права, па је предлог тужиоца одбио као неоснован.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. Закона о управним споровима, оценом навода тужбе, одговора на тужбу, свих списа ове правне ствари и доказа изведених на усменој јавној расправи, Управни суд је нашао да тужба није основана.

Из списка предмета произлази да је оспореним решењем усвојен захтев за заштиту права подносиоца захтева “Г.” д.о.о. из Б., као учесника у заједничкој понуди достављеној заједно са понуђачем “Х.-с.” д.о.о. из Б. и делимично поништен преговарачки поступак без објављивања јавног позива за јавну набавку услуга и то у фази доношења одлуке о избору најповољније понуде бр. .... од 14.10.2010. године, будући да је одлука о избору најповољније понуде, којом је окончана поновљена фаза стручне оцене понуда у предметном поступку јавне набавке, донета без претходног спровођења фазе преговарања са понуђачем чија је понуда у поновљеном поступку стручне оцене понуда оцењена као исправна, одговарајућа и прихватљива, поред понуде “Ц. за п. В.” а.д. Н. С. С обзиром да претходно није спровео фазу преговарања са понуђачима чије је понуде оценио исправним, одговарајућим и прихватљивим, по мишљењу туженог органа, наручилац није имао правни основ да у смислу члана 81. Закона о јавним набавкама донесе одлуку о избору најповољније понуде бр. .... од 14.10.2010. године.

Одредбом члана 2. став 1. тачка 8. Закона о јавним набавкама (“Службени гласник РС”, бр. 116/08), прописано је да је преговарачки поступак такав поступак у којем наручилац непосредно преговара са једним или са више понуђача о елементима уговора о јавној набавци, а одредбом члана 24. став 1. тачка 4. истог Закона, прописано је да наручилац може спроводити преговарачки поступак без објављивања јавног позива ако због изузетне хитности проузроковане ванредним околностима или непредвиђеним догађајима, чије наступање ни у ком случају не зависи од воље наручиоца, наручилац није могао да поступи у роковима одређеним за отворени или рестриктивни поступак.

Полазећи од наведених законских одредаба и утврђене чињенице да је разматраним захтевом за заштиту права основано указано да наручилац није имао правни основ да донесе одлуку о избору најповољније понуде без претходног спровођења фазе преговарања, то је, по оцени Управног суда, тужени орган оспореним

решењем правилно усвојио захтев тужиоца и делимично поништио преговарачки поступак. При том је тужени правилно оценио све наводе тужиоца изнете у захтеву за заштиту права и за своју оцену дао довољне и јасне разлоге које у свему као правилне прихвата и овај суд.

По оцени суда, неоснован је навод тужбе којим се указује да је тужени, у решењу од 04.06.2010. године, којим је у истом поступку јавне набавке усвојен ранији захтев за заштиту права, наложио наручиоцу да у поступку поновљене стручне оцене понуда прихвати референце тужиоца означене одређеним редним бројевима, као и референце другог учесника у понуди, будући да је тужилац погрешно протумачио дати налог. Наиме, тужени је правилно оценио да наручилац у том поступку није потпуно утврдио све чињенице од утицаја на доношење одлуке, због чега му је наложио да понови фазу стручне оцене, утврди све чињенице и донесе правилну и на закону засновану одлуку, из ког налога не произлази да је наручиоцу наложено да се референце у фази поновљене стручне оцене понуда и прихвате. На основу изнетог, погрешан је став тужиоца изнет у тужби да наручилац није имао право да у фази поновне стручне оцене понуда не прихвати референце које је у ранијим поступцима јавних набавки прихватио.

Суд је ценио и наводе тужбе да наручилац није поступио у складу са налогом туженог из поменутог решења од 04.06.2010. године да се образложе разлози због којих је изведен закључак да поједине услуге које је тужилац обављао раније нису референтне, односно да не одговарају предмету јавне набавке, будући да из оспореног решења произлази да је наручилац након поновљене стручне оцене понуда, на јасан начин изнео разлоге због којих је касније донео одлуку о избору најпољовније понуде, у којој је садржан и основ доношења оцене о неисправности понуде тужиоца.

По оцени суда, неосновани су и наводи тужбе из којих произлази да се тужени није изјаснио о чињеницама наведеним у ставу трећем и четвртном захтева за заштиту права од 22.10.2010. године, а пре свега тврдња тужиоца да је наручилац прихватао његове референце у ранијим поступцима јавних набавки, односно да је тужилац са наручиоцем током 2009. године закључио уговоре који су имали за предмет пружање исте врсте услуге каква је и била услуга ради чије је реализације спроведен предметни поступак. Наиме, суд налази да референце тужиоца не могу постати ваљане на основу чињенице да их је наручилац раније прихватао, односно да обавезују само у поступку јавне набавке за које су поднете. У складу са одредбама Закона о јавним набавкама, није релевантан начин на који су биле цењене раније понуде истог понуђача

у другим поступцима јавних набавки, ни начин на који је наручилац поступао приликом вршења њихове стручне оцене, већ се исправност понуде цени у односу на захтеве наручиоца садржане у конкурсној документацији која је сачињена ради спровођења поступка предметне набавке.

Из увода оспореног решења се види да је у њему персонално означен пун састав Републичке комисије за заштиту права, иако сви чланови Комисије нису учествовали у доношењу одлуке. Међутим, ова неправилност није од значаја за одлуку у овој правној ствари, будући да се из записника о раду Комисије и записника о већању и гласању види да је одлука законито донета. Ово стога, што је седници Комисије, сагласно чл. 105. ст. 2. Закона о јавним набавкама, присуствовала већина од укупног броја чланова, а одлука је сагласно ст. 3. истог члана закона, донета већином гласова укупног броја чланова Републичке комисије за заштиту права.

Цењен је и захтев тужиоца да суд пресуди ову управну ствар у пуној јурисдикцији, али је суд нашао да исти није основан, будући да је у конкретном случају, са напред наведених разлога, тужба одбијена.

Суд је ценио и друге наводе тужбе, али је нашао да су исти без значаја за другачију оцену законитости оспореног решења.

Са изнетих разлога, Управни суд је нашао да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, па је на основу члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу првом диспозитива пресуде.

Одлуку о трошквима поступка, у ставу другом диспозитива пресуде, Управни суд је донео на основу одредаба чл. 66. и 67. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09) и одредаба чл. 146. и 147. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 125/04, 111/09 и 36/11), а чије се одредбе у управном спору сходно примењују на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима, па имајући у виду да је тужба одбијена, тужиоцу није признато право на накнаду трошкова управног спора.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 29.12.2011. године, 9 У. 6685/11

Записничар
Мирјана Савић, с.р.

Председник већа-судија
Душанка Марјановић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЛК